

Arrest

nr. 138 096 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Russische origine te zijn, en geboren te zijn op 21/08/1952 in de stad Mikolaiv, gelegen in het zuiden van Oekraïne.

U studeerde aan de universiteit van X in de Krim.

Uit uw eerste huwelijk in Oekraïne hebt u een zoon, G.S..

In de periode 1988-1990 hebt u gewerkt als directeur van een groothandel in voedingswaren in Yalta.

In 1990 vroeg de directeur van een bedrijf in Tashkent, Oezbekistan, u om voor hem te komen werken.

U ging op zijn aanbod in en verhuisde samen met uw zoon naar Tashkent. U was in het bedrijf verantwoordelijk voor het transport van groenten.

Na de val van de Sovjet-Unie verkreeg u het Oezbeeks staatsburgerschap.

U begon een relatie met O.V. (O.V. 6.896.604), een Oezbeek van Russische origine, die trainer was van de nationale ploeg worstelen. Jullie gingen samenwonen in 1993. In 1998 zijn jullie wettelijk gehuwd. In 2003 werd u benaderd door een zekere R.M., een voormalig kolonel bij het ministerie van binnenlandse zaken.

Hij had een humanitaire organisatie opgericht, genaamd "Internationaal Liefdadigheidsfonds Semurg", en zocht personen die de organisatie mee wilden financieren. U gaf hem niet alleen een som geld, maar besloot om zelf als vrijwilliger voor deze organisatie te gaan werken.

De organisatie gaf onder andere materiële en morele steun aan ex-detineerden.

Jullie bezochten ook gevangenen en jeugdstrafkampen om de leefomstandigheden daar na te gaan en aan te klagen.

In mei 2005 werden in Andizhan honderden mensen tijdens een protestactie in opdracht van de regering gedood door militairen. Een persoon van jullie organisatie kon foto's nemen van het bloedbad. Jullie besloten om deze foto's door te geven aan internationale organisaties. Familieleden van personen die werden gearresteerd kwamen jullie ook om hulp vragen.

De veiligheidsdiensten vielen echter jullie kantoor in Tashkent binnen en namen alle materiaal in beslag. U kreeg zelf ook problemen met de autoriteiten. Zo werd u als enige in de straat door een persoon van een overheidsbedrijf onder druk gezet om uw huis te verlaten omwille van werken die in uw straat verricht zouden worden. U ontving slechts een laag bedrag voor het afstaan van uw huis. Politieagenten in burger hielden u daarna voortdurend in het oog.

U zette uw werkzaamheden voor de organisatie echter verder.

Omdat u bang was om nog meer problemen te krijgen met de Oezbeekse autoriteiten, besloot u om afstand te doen van uw Oezbeeks staatsburgerschap en het Oekraïense aan te vragen. U diende een aanvraag in bij het Oekraïense consulaat.

In 2007 verkreeg u het Oekraïense staatsburgerschap. De Oekraïense consul deelde u echter mee dat de Oekraïense autoriteiten u geen bescherming konden bieden in Oezbekistan.

In 2008 wilde u naar de Verenigde Staten reizen om er sponsors te vinden voor jullie organisatie onder de Oezbeken die daar verblijven.

U verkreeg een visum voor de Verenigde Staten en ook de Oezbeekse autoriteiten gaven u de toelating om het land te verlaten, maar op de luchthaven werd u uiteindelijk tegengehouden en mocht u niet vertrekken.

Zoals vele andere humanitaire organisaties werd ook jullie organisatie kort daarna officieel opgeheven door de Oezbeekse autoriteiten.

U zette uw humanitaire werkzaamheden stop, maar bleef problemen ondervinden. Zo kreeg u op een dag thuis bezoek van een medewerker van de veiligheidsdienst die uw wagen in beslag wilde nemen tenzij u hem smeergeld gaf. Een kennis van u, een zekere A., stelde voor om dat geld met een speciaal poeder te bewerken, zodat later kon aangetoond worden dat die medewerker smeergeld aannam en hij hierdoor zelf problemen zou krijgen. U stemde in met het plan van A..

De medewerker werd daarop gearresteerd. Hij bleek echter de zoon te zijn van de procureur van de regio Charimsk en werd vrijgesproken.

Daarna verergerden uw problemen met de autoriteiten nog. U werd regelmatig opgeroepen door de politie voor ondervraging.

Uw echtgenoot kreeg ook geen toestemming meer om het land te verlaten als trainer van de nationale ploeg worstelen. De politie kwam bij uw burens langs om naar u te informeren.

U besloot het land te verlaten.

Op 8 oktober 2011 slaagde u erin om het vliegtuig naar Moskou te nemen. Vandaaruit reisde u met de trein naar Minsk, Wit-Rusland, waar u enkele dagen verbleef.

U reisde met de wagen verder naar België waar u op 12 oktober 2011 aankwam.

U vroeg asiel aan op 13 oktober 2011.

Na uw vertrek werd uw echtgenoot meegenomen voor ondervraging door de veiligheidsdienst. Hij werd tijdens zijn detentie mishandeld. Ook bij uw zoon kwam de politie naar u informeren.

Uw echtgenoot kwam op 28 maart 2012 eveneens naar België en diende op 29 maart 2012 een asielaanvraag in.

Omwille van jullie problemen in Oezbekistan had hij het psychologisch erg moeilijk.

In december 2013 deed uw echtgenoot afstand van zijn asielaanvraag en keerde hij met het vliegtuig terug naar Oezbekistan.

Uw echtgenoot is na zijn aankomst daar spoorloos verdwenen. Ook uw zoon heeft geen informatie meer van hem vernomen.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van enkele bladzijden uit uw Oekraïens reispaspoort, uw Oezbeeks vreemdelingenpaspoort, uw Oezbeeks rijbewijs, een lidkaart van de organisatie "Internationaal Liefdadigheidsfonds Semurg", een kopie van een attest van woonplaatsregistratie in

Oezbekistan, een attest van uw huwelijk, verschillende rapporten van de organisatie "Internationaal Liefdadigheidsfonds Semurg", en enkele rapporten van Human Rights Watch over de mensenrechtensituatie in Oezbekistan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen is gebleken dat u vanaf uw geboorte tot in 1990 altijd in Oekraïne gewoond hebt. Daarna verhuisde u naar Tashkent, Oezbekistan.

U verkreeg er in 1991 het Oezbeeks staatsburgerschap.

In 2007 deed u echter afstand van het Oezbeeks staatsburgerschap en verkreeg u het Oekraïens staatsburgerschap (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/04/2014, p. 2).

Uit het door u voorgelegde reispaspoort en uw Oezbeeks vreemdelingenpaspoort blijkt eveneens dat u het Oekraïense staatsburgerschap hebt.

Bijgevolg dient uw vervolgingsvrees ten opzichte van Oekraïne, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, beoordeeld te worden.

U vreesde om in geval van terugkeer naar Oekraïne uitgeleverd te worden aan de Oezbeekse autoriteiten die u zouden vervolgen omwille van uw vroegere werkzaamheden voor de humanitaire organisatie "Internationaal Liefdadigheidsfonds Semurg".

Verder haalde u aan niet te kunnen terugkeren naar Oekraïne, omdat u er geen familie meer hebt en ook niemand anders kent omdat u daar al zolang geleden vertrokken bent.

U stelde ook dat u er geen appartement meer hebt en geen geld hebt om een nieuw appartement te kopen.

Tenslotte verwees u nog naar de actuele onveilige situatie in Oekraïne als reden waarom u niet naar daar zou kunnen terugkeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/04/2014, p. 3, 5, 6).

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u in geval van terugkeer naar Oekraïne daadwerkelijk zou uitgeleverd worden aan de Oezbeekse autoriteiten.

U dacht dat er wel een uitleveringsverdrag zou bestaan tussen beide landen, maar u kon hierover geen verdere concrete informatie geven.

U meende enkel dat de Oekraïense autoriteiten u zouden uitleveren omdat u pas sinds 2007 het Oekraïense staatsburgerschap heeft, omdat u in Oezbekistan op een zwarte lijst staat, en omdat de Oekraïense consul in Oezbekistan u in 2008 gezegd heeft dat de Oekraïense autoriteiten u in Oezbekistan geen bescherming konden geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/04/2014, p. 5-6).

Welnu, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de Oekraïense wetgeving niet toelaat dat een Oekraïens staatsburger wordt uitgeleverd aan een andere staat voor strafrechtelijke vervolging.

Deze informatie weerlegt dan ook de door u verklaarde vrees dat u door de Oekraïense autoriteiten zou worden uitgeleverd aan Oezbekistan.

Verder kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) en rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Oekraïne in de stad Kiev over een veilige en ook op sociaal-economisch vlak redelijke vestigingsmogelijkheid beschikt.

De speciale waarnemingsmissie van het OVSE in Oekraïne omschrijft de situatie in de stad Kiev actueel immers als kalm, op een aantal vreedzame demonstraties en een tweetal incidenten na.

Uit de informatie blijkt ook dat er specifiek voor Russisch sprekenden of personen van Russische origine, zoals u, actueel evenmin enig risico op vervolging is. Zo blijkt dat er een grote Russische minderheid in Kiev woont, dat het gebruik van de Russische taal er courant is, en dat er geen aanwijzingen zijn dat etnische Russen of Russisch sprekenden in Kiev betrokken waren bij incidenten of geïsoleerd werden.

De situatie in Kiev is bijgevolg niet van die aard dat enig veiligheidsprobleem of risico bestaat voor u.

Volledigheidshalve dient hierbij opgemerkt te worden dat er elders in West-Oekraïne meldingen waren van discriminatie of haatmisdrijven ten aanzien van etnische Russen, maar uit de informatie blijkt dat deze slechts in beperkte mate voor komen.

U stelde weliswaar dat u niemand meer heeft in Oekraïne en dat u er ook geen woning hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/04/2014, p. 3, 5).

Het is echter redelijk te verwachten dat iemand met uw profiel, met name uw hoge opleidingsniveau, en uw jarenlange werkervaring in het bedrijfs- en zakenleven alsook uw jarenlange vrijwilligerswerk voor een humanitaire organisatie in toch wel erg moeilijke omstandigheden (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag 2.10 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/04/2014, p. 4, 7, 8, 9, 10, 11) waaruit eveneens de nodige durf en ondernemingszin blijken, in staat is om in Kiev in zijn levensonderhoud te voorzien, een nieuw onderkomen te vinden, en een sociaal netwerk uit te bouwen.

Wat betreft de actuele algemene veiligheidssituatie in Oekraïne, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kiev, die voor u zoals hoger beschreven werd als mogelijke verblijfplaats bij terugkeer wordt beschouwd, actueel als kalm wordt omschreven en zodoende op geen enkele wijze kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

De kopie van uw geboorteakte en de kopie van enkele bladzijden uit uw Oekraïens paspoort bevatten louter gegevens aangaande uw identiteit en uw nationaliteit die hier niet in twijfel getrokken worden.

Uw vreemdelingenpaspoort van Oezbekistan, uw Oezbeeks rijbewijs, de kopie van een attest van woonplaatsregistratie in Oezbekistan en het attest van uw huwelijk in Oezbekistan bevatten gegevens betreffende uw huwelijk alsook uw verblijf in Oezbekistan tot eind 2007, die hier evenmin betwist worden.

De lidkaart van de organisatie "Internationaal Liefdadigheidsfonds Semurg" bevestigt uw betrokkenheid bij deze organisatie, maar bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

Ook de verschillende rapporten van de organisatie "Internationaal Liefdadigheidsfonds Semurg" en de rapporten van Human Rights Watch over de algemene mensenrechtensituatie in Oezbekistan bevatten evenmin enige informatie die afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 31 oktober 2014 (zie p. 8) een schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij benadrukt dat zij geen banden meer heeft met Oekraïne, behalve het staatsburgerschap "op papier". Zij stelt dat zij is opgegroeid in de Krim, Oekraïne heeft verlaten in 1990 en sindsdien nooit meer is teruggekeerd. Zij voegt er aan toe dat haar ouders zijn overleden, dat haar broer in 2004 in Moskou is

overleden, dat haar enige zoon in Oezbekistan woont en dat ook haar echtgenoot momenteel in Oezbekistan verblijft.

Aangaande deze laatste stelt zij dat hij de Oezbeekse nationaliteit bezit, dat hij zeker niet bereid zal zijn om zomaar met haar te verhuizen naar Oekraïne, dat de kans zeer groot is dat hij terug naar Europa zal terugkeren, dat zij evenwel geen contact meer heeft met haar man, (zie p. 7) *“maar volgens het laatste nieuws dat zij vernam is het zo dat haar echtgenoot na zijn terugkeer in december 2013 opnieuw problemen heeft gekend”* en dat *“zijn wens op dat moment was om verzoekster hier in België opnieuw te vervoegen daar een verblijf in zijn thuisland onmogelijk is geworden”*.

Zij besluit dat zij (zie p. 7) *“totaal geen andere familieleden”* heeft in Oekraïne en dat *“verzoekster en haar familie door deze beslissing totaal uiteengerukt”* worden.

Zij klaagt aan dat er geen rekening werd gehouden (zie p. 7) *“met de éénheid van familie en het leven van verzoekster sinds 1990”*.

Verzoekster hekelt het feit dat de commissaris-generaal (zie p. 7) *“zonder enig grondig onderzoek”* er *“zomaar even van uit (gaat) dat verzoekster zich kan settelen in Kiev”*.

Volgens haar (zie p. 7) *“moet men op zijn minst dan ook onderzoek doen vanuit de geboorteplaats van verzoekster”*, zijnde de stad Mikolaiv, gelegen in het zuiden van Oekraïne.

Zij herhaalt dat zij tot 1990 in de Krim woonde en dat het onmogelijk is voor haar om momenteel terug te keren naar de Krim. Zij wijst erop dat de Krim volgens Oekraïne en de overgrote meerderheid van de internationale gemeenschap onderdeel van Oekraïne is, (zie p. 7) *“maar sinds 16 maart 2014 valt het schiereiland de facto onder Russisch gezag”*. Zij vindt dit *“een zeer complexe situatie, waar tegenpartij totaal aan voorbijgaat”*.

Bij het aanhalen van een intern vluchtalternatief dient men volgens verzoekster (zie p. 8) *“niet alleen na te gaan of de regio veilig is, maar dient eveneens te worden nagegaan of er effectief een vestiging mogelijk is voor verzoekster”*.

Dienaangaande herhaalt zij dat zij in Oezbekistan gedurende 21 jaar verblijf hield dat haar gezinsleven zich daar afspeelde.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de bewijslast, besluit (zie p. 9) *“dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met voornoemde fundamentele aanwijzingen”*, terwijl *“de door verzoekster ingeroepen angsten voor haar vrijheid, haar veiligheid en psychische integriteit heel ernstig zijn”* en verwijst naar een *“recent” (sic)* arrest van de Raad van 2 oktober 2008.

Verzoekster voert ook een schending aan (zie p. 10) van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Zij stelt dat (zie p. 11) *“uit de meest recente berichten blijkt dat het conflict tussen Rusland en Oekraïne nog steeds zeer actueel is”* en dat *“uit gegevens van de NAVO blijkt dat de toestand voor Oekraïne blijft verslechteren”*.

Zij wijst erop dat zij afkomstig is van de Krim en herhaalt dat de Krim volgens Oekraïne en de overgrote meerderheid van de internationale gemeenschap, onderdeel van Oekraïne is, (zie p. 11) *“maar sinds 16 maart 2014 valt het schiereiland de facto onder Russisch gezag”*.

Zij herhaalt dat, wat betreft het intern vluchtalternatief, men volgens verzoekster (zie p. 11) *“niet alleen (dient) na te gaan of de regio veilig is, maar eveneens (dient) te worden nagegaan of er effectief een vestiging mogelijk is voor verzoekster”*.

Zij vindt het (zie p. 11) *“belangrijk na te gaan welke opvangmogelijkheden er voorhanden zijn voor verzoekster en wat de huidige situatie / levensomstandigheden voor verzoekster in Kiev”* en wijst erop dat zij totaal geen banden heeft met Kiev, er nooit heeft gewoond en er *“geen opvang, geen familie, werk of recht op pensioen”* heeft.

Verzoekster vraagt zich af: (zie p. 12) *“Hoe kan er zomaar gesteld worden dat verzoekster er zonder problemen kan wonen en werken?! Blijkt dit uit enig rapport dat een persoon welke 24 jaar niet meer in zijn land is geweest, en nooit in de stad Kiev heeft gewoond, zich er zomaar kan installeren?! Verzoekster is geschoold en heeft werkervaring maar is dit op haar leeftijd nog voldoende, in deze tijden van crisis, om aan werk te geraken?!”*.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de beslissing te vernietigen.

In zeer ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "*land van herkomst*".

Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "*het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats*" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoekster of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoekster de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De Raad stelt vast dat verzoekster vanaf haar geboorte -in 1952 in Mikolaiv in Oekraïne- tot in het jaar 1990 in Oekraïne gewoond heeft, dat zij na de val van de Sovjet-Unie het Oezbeeks staatsburgerschap verkreeg, dat zij in 2007 afstand deed van voormeld staatsburgerschap en het Oekraïens staatsburgerschap verkreeg (zie het verhoorverslag van 2 april 2014, p. 2).

Uit het door verzoekster voorgelegde reispaspoort en Oezbeeks vreemdelingenpaspoort blijkt eveneens dat zij actueel het Oekraïense staatsburgerschap heeft.

Hieruit volgt dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster dus -enkel- moet worden beoordeeld ten aanzien van Oekraïne, het land waarvan verzoekster de nationaliteit bezit.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij geen banden meer heeft met Oekraïne, behalve het staatsburgerschap "op papier", dat zij Oekraïne heeft verlaten in 1990 en sindsdien nooit meer is teruggekeerd, dat haar ouders zijn overleden, dat ook haar broer in 2004 in Moskou is overleden, dat haar enige zoon in Oezbekistan woont, dat haar echtgenoot momenteel in Oezbekistan verblijft, dat Oezbekistan gedurende 21 jaar het land was waar zij verblijf hield en dat haar gezinsleven zich aldus daar afspeelde, dat zij in Oekraïne "*totaal geen andere familieleden*" heeft en dat "*verzoekster en haar familie door deze beslissing totaal uiteengerukt*" worden, antwoordt de Raad dat al deze elementen geen afbreuk doen aan het feit dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land van de nationaliteit van verzoekster, *in casu* Oekraïne.

Haar verklaringen tonen evenmin dat verzoekster in Oekraïne wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De uitleg in het verzoekschrift dat "*verzoekster en haar familie door deze beslissing totaal uiteengerukt*" worden en dat er geen rekening werd gehouden "*met de éénheid van familie en het leven van verzoekster sinds 1990*", is niet dienstig.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekster door het aanvragen van asiel op 13 oktober 2011 de procedure heeft gestart om van haar de vluchtelingenstatus te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Het doel van deze procedure is niet het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade.

Het principe van eenheid van familie staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt verder vast dat dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer naar Oekraïne, zou uitgeleverd worden aan de Oezbeekse autoriteiten, alwaar zij beweert problemen te kennen.

Zo verklaarde zij dat zij dacht dat er een uitleveringsverdrag bestaat tussen voormelde landen, maar naar blijkt (zie het verhoorverslag, p. 5, 6) kon zij hierover geen verdere concrete informatie geven.

Uit de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt bovendien dat de Oekraïense wetgeving niet toelaat dat een Oekraïens staatsburger wordt uitgeleverd aan een andere staat voor strafrechtelijke vervolging.

De Raad is, op basis van de informatie in het administratief dossier en rekening houdend met verzoeksters persoonlijke omstandigheden, van oordeel dat verzoekster bij terugkeer naar Oekraïne in

de stad Kiev over een veilige en ook op sociaal-economisch vlak redelijke vestigingsmogelijkheid beschikt.

De speciale waarnemingsmissie van het OVSE in Oekraïne omschrijft de situatie in de stad Kiev actueel immers als kalm, op een aantal vreedzame demonstraties en een tweetal incidenten na.

Uit de informatie blijkt ook dat er specifiek voor Russisch sprekenden of personen van Russische origine, zoals verzoekster, actueel evenmin enig risico op vervolging is. Zo blijkt dat er een grote Russische minderheid in Kiev woont, dat het gebruik van de Russische taal er courant is, en dat er geen aanwijzingen zijn dat etnische Russen of Russisch sprekenden in Kiev betrokken waren bij incidenten of gevisieerd werden.

De situatie in Kiev is bijgevolg niet van die aard dat enig veiligheidsprobleem of risico bestaat voor verzoekster.

De Raad merkt op dat er elders in West-Oekraïne weliswaar meldingen waren van discriminatie of haatmisdrijven ten aanzien van etnische Russen, maar dat uit de informatie blijkt dat deze slechts in beperkte mate voorkomen.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat men *“niet alleen (dient) na te gaan of de regio veilig is, maar eveneens (dient) te worden nagegaan of er effectief een vestiging mogelijk is voor verzoekster”*.

Zij vindt het *“belangrijk na te gaan welke opvangmogelijkheden er voorhanden zijn voor verzoekster en wat de huidige situatie / levensomstandigheden voor verzoekster in Kiev”* en herhaalt dat zij totaal geen banden heeft met Kiev, er nooit heeft gewoond en er *“geen opvang, geen familie, werk of recht op pensioen”* heeft.

Verzoekster vraagt zich af: *“Hoe kan er zomaar gesteld worden dat verzoekster er zonder problemen kan wonen en werken?! Blijkt dit uit enig rapport dat een persoon welke 24 jaar niet meer in zijn land is geweest, en nooit in de stad Kiev heeft gewoond, zich er zomaar kan installeren?! Verzoekster is geschoold en heeft werkervaring maar is dit op haar leeftijd nog voldoende, in deze tijden van crisis, om aan werk te geraken?!”*.

De Raad antwoordt dat echter in redelijkheid verwacht kan worden dat een persoon met het profiel van verzoekster, met name haar hoge opleidingsniveau, haar jarenlange werkervaring in het bedrijfs- en zakenleven en haar jarenlange vrijwilligerswerk voor een humanitaire organisatie in toch wel erg moeilijke omstandigheden (zie vragenlijst DVZ, vraag 2.10; zie het verhoorverslag, p. 4, 7-11) waaruit de nodige durf en ondernemingszin blijken, in staat is om in Kiev in haar levensonderhoud te voorzien, een nieuw onderkomen te vinden en een sociaal netwerk uit te bouwen, temeer gezien verzoekster wél voldoende initiatiefrijk bleek om naar Europa te reizen en zich aldaar in een vreemde gemeenschap te vestigen.

Verzoekster toont hoe dan ook niet met objectieve gegevens aan *“dat een persoon welke 24 jaar niet meer in zijn land is geweest, en nooit in de stad Kiev heeft gewoond”* zich niet in Kiev zou kunnen vestigen, noch dat haar leeftijd of *“deze tijden van crisis”* haar zouden behoeden in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Verzoeksters overwegingen in haar verzoekschrift omtrent de Krim -dat de Krim volgens Oekraïne en de overgrote meerderheid van de internationale gemeenschap onderdeel van Oekraïne is, *“maar sinds 16 maart 2014 valt het schiereiland de facto onder Russisch gezag”* en dat dit *“een zeer complexe situatie (is), waar tegenpartij totaal aan voorbijgaat”*- zijn irrelevant, gezien verzoekster nalaat aannemelijk te maken waarom zij, om aan haar beweerde problemen te ontkomen, haar leven niet in Kiev zou kunnen verderzetten.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op het bovenstaande, kan verzoeksters relaas ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiare beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Kiev geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van *“International Protection Considerations related to developments in Ukraine - Update I”* van UNHCR dd. juli 2014, *“COI Focus. Ukraine. Situation de sécurité à Kiev”* dd. 23 september 2014 en

“COI Focus. Oekraïne. Actuele situatie voor etnische Russen en/of Russischsprekenden in Kiev op het gebied van taal en veiligheid” van 23 september 2014 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier- stelt de Raad immers vast dat de actuele veiligheidssituatie in Kiev, die voor verzoekster als mogelijke verblijfplaats bij terugkeer wordt beschouwd, actueel als kalm wordt omschreven en zodoende op geen enkele wijze kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE